

Sygn. akt II Ca 2345/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2015 roku Nieznany argument przełącznika.

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Serafin-Tabor
------------------------	------------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 8 grudnia 2015 roku w K.

sprawy z powództwa K. I.I N. S. F. I.Z. z siedzibą w W.

przeciwko Ł. J.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie

z dnia 11 czerwca 2015 roku, sygnatura akt I C 385/14/N

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt I zasądza od pozwanego Ł. J. na rzecz strony powodowej (...)F. I.Z.z siedzibą w W. kwotę (...),(...) (...) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty (...) złotych liczonymi od 13 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz umownymi odsetkami od kwoty (...),(...) złotych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od dnia 13 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;

- w pkt II zasądza od pozwanego Ł. J. na rzecz strony powodowej (...) F. I.Z.z siedzibą w W. kwotę (...) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę (...) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Strona powodowa (...) F. I.Z. z siedzibą w W. wniosła o zapłatę od Ł. J. kwoty (...)zł wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego od kwoty (...)zł od dnia 13 czerwca 2013r. do dnia zapłaty, tytułem niespłaconej kwoty kapitału oraz odsetkami ustawowymi od kwoty(...)zł od dnia 13 czerwca 2013r. do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 7 października 2013r. powództwo zostało uwzględnione, lecz wobec braku możliwości doręczenia nakazu, ponieważ spod wskazanego adresu pozwanego adresat się wyprowadził, postanowieniem z dnia

20 listopada 2013r. nakaz zapłaty został uchylony w całości a sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę(...)zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

Umową z dnia 26 czerwca 2009r. powód Ł. J. zawarł z (...) SA w W. umowę pożyczki w wysokości(...)zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 12 ratach miesięcznych w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty, który stanowił integralną część umowy. Zgodnie z par 11 umowy (...) SA może wypowiedzieć warunki spłaty umowy z zachowaniem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia, w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat pożyczki. Pismem z dnia 4 maja 2011 r. pozwany został wezwany do zapłaty i został poinformowany, że i w przypadku gdy nie nastąpi spłata w terminie 7 dni, z upływem tego terminu wypowiada warunki spłaty pożyczki.

(...) Bank (...) S. A. w W. wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), natomiast w dniu 9 grudnia 2011 r. zawarła z (...)F. I.Z.w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Strony postanowiły, że z uwagi na zawarcie umowy sprzedaży, Bank zbył na rzecz nabywcy portfel wierzytelności, w skład którego wchodziły wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 do aneksu. Pismem z dnia 14 stycznia 2012r., którego adresatem miał być Ł. J. wystawione zostało powiadomienie o zmianie wierzyciela.

W ramach postępowania Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z dokumentów, których autentyczności i prawdziwości treści w nich zawartych nikt w toku postępowania nie kwestionował.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Wątpliwości Sądu Rejonowego wzbudził przede wszystkim fakt tego, czy doszło do skutecznej umowy sprzedaży wierzytelności. W ocenie Sądu Rejonowego przedłożone przez stronę powodową dokumenty, w szczególności umowa cesji jednak bez załączników oraz wezwania do zapłaty nie może zostać uznana za wystarczającą dla udowodnienia faktu, że umowa cesji dotyczyła wierzytelności przeciwko Ł. J.. Ponadto wskazał, że nie można również uznać, aby wysokość przelanej na rzecz strony powodowej wierzytelności została udowodniona jedynie poprzez przedłożenie umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Za nieudowodniony Sąd Rejonowy uznał także fakt doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty, a przede wszystkim zawiadomienia o dokonanym przelewie wierzytelności. Z uwagi na powyższe, powołując się na art. 6 k.c., Sąd Rejonowy oddalił powództwo. O kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.c.

Apelację od tego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając go w całości. Apelujący zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania cywilnego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przy dokonaniu oceny wiarygodności i mocy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, które miało zasadniczy wpływ na wynik sprawy poprzez przyjęcie, iż powód nie udowodnił w dostateczny sposób, iż posiada w niniejszej sprawie legitymację procesową czynną, bowiem nie wykazał faktu nabycia od (...) S.A. wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie od pozwanego i nie udowodnił faktu nabycia powyższej wierzytelności na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) S.A. w dniu 9.12.2011 r., podczas gdy okoliczność przejścia wierzytelności na powoda wykazana została w dostateczny sposób dokumentami załączonymi do pozwu, w szczególności umową cesji z dnia 9.12.2011 r., wraz załącznikiem nr 1 do wskazanej umowy oraz dokumentacją bankową przekazaną przez poprzedniego wierzyciela.

W związku z tym wniosł o zmianę wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- kwoty (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty (...)zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu tj. 13.06.2013 r. do dnia zapłaty oraz umownymi odsetkami od kwoty(...) zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu tj. 13.06.2013 r. do dnia zapłaty,

- kwoty (...)zł tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji

- zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym opłaty od apelacji i kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne, przyjmując je za własne. Ponadto Sąd Okręgowy uzupełnia stan faktyczny o następujące okoliczności.

W załączniku nr 1 do aneksu nr (...) do umowy cesji z dnia 9 grudnia 2011 r. pośród wierzytelności będących przedmiotem przelewu wskazana została m.in. wierzytelność w stosunku do Ł. J., opiewająca na kwotę (...)zł, wynikająca z umowy pożyczki z dnia 26 czerwca 2009 r. (załącznik nr 1 – k. 37-39)

Zadłużenie pozwanego z tytułu w/w umowy pożyczki w dniu zawarcia w/w umowy cesji wierzytelności wynosiło (...)zł. (wyciąg z ksiąg bankowych - k. 52)

W dniach 25 maja 2012 r., 27 czerwca 2012 r. i 26 czerwca 2012 r. pozwany dokonał na rzecz powoda częściowych spłat zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 26 czerwca 2006 r. (dowody wpłaty – k. 94-96)

Powyższe okoliczności stanu faktycznego Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przywołane wyżej dokumenty, wiarygodność, których nie budziła wątpliwości.

Zarzut apelującego dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. okazał się zasadny, a stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie braku udowodnienia przez stronę powodową legitymacji czynnej w niniejszym procesie nie może zostać uznane za prawidłowe. Wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego strona powodowa przedłożyła, nie tylko umowę przelewu z dnia 9 grudnia 2011 r., ale także odpowiednie strony załącznika nr 1 do aneksu nr (...) (k. 37-29) do tejże umowy zawierającego dane wierzytelności i dłużników w części dotyczącej pozwanego (po dokonaniu anonimizacji danych pozostałych dłużników). Załącznik ten zawiera stosowne pieczęcie i parafy, został poświadczony za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, a pozwany na etapie postępowania przed Sądem I instancji nie kwestionował mocy dowodowej tego dokumentu. Nic nie wskazuje również na to, aby Sąd Rejonowy powziął jakiegokolwiek wątpliwości co do wiarygodności tego dokumentu, którym dałby wyraz w uzasadnieniu wyroku. Z treści załącznika wynika natomiast, że przedmiotem umowy przelewu z dnia 9 grudnia 2011 r. była m.in. wierzytelność jaka przysługiwała (...) S.A. w stosunku do Ł. J. z tytułu umowy pożyczki z dnia 26 czerwca 2009 r. w łącznej kwocie (...)zł. Nie można zatem zgodzić się z Sądem Rejonowym, że z uwagi na niezaoferowanie przez stronę powodową pisemnego wykazu wierzytelności będących przedmiotem przelewu nie została należycie wykazana legitymacja czynna powoda w niniejszym postępowaniu. Strona powodowa, wbrew stanowisku Sądu Rejonowego sprostowała bowiem ciężarowi dowodu, który na niej spoczywał w tym zakresie.

W niniejszej sprawie uzasadnionych wątpliwości nie budziła natomiast kwestia istnienia zobowiązania przysługującego wierzycielowi pierwotnemu, gdyż na tę okoliczność przedstawiono szereg dowodów począwszy od umowy pożyczki z dnia 26 czerwca 2009 r., harmonogramu spłat, a także wyciągu z ksiąg bankowych wierzyciela pierwotnego. Zawarta pomiędzy pozwanym, a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną, umowa pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 tej ustawy przez umowę kredytu konsumenckiego rozumie

się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż (...)zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Wobec istnienia po stronie powodowej legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia, należy zatem rozważyć fakt wykazania roszczenia co do zasady i wysokości. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył dowodów pełnego wywiązania się przez pozwanego z warunków umowy. Pozwany mimo, iż twierdził, że pożyczka została już przez niego spłacona, przedstawił na tę okoliczność dowody wpłat jedynie na łączną kwotę (...)zł. Powyższe nie dowodzi wbrew twierdzeniom pozwanego, że świadczenie zostało już spełnione, a wręcz przeciwnie, dowodzi to że pozostała jeszcze część należności, która nie została przez pozwanego uregulowana. Jak wynika zaś z wyliczeń przedstawionych przez stronę powodową w piśmie procesowym z dnia 10 marca 2015 r., wszelkie wpłaty dokonane przez pozwanego zostały przez stronę powodową uwzględnione przy obliczeniu wysokości kwoty pozostałej do zapłaty, dochodzonej niniejszym pozwem.

Należy zauważyć, że nie mógł odnieść skutku zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego. Roszczenie strony powodowej pozostaje roszczeniem związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą, w konsekwencji zgodnie z art. 118 k.c. ulega ono przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia wymagalności. W dniach 25 maja 2012 r., 27 czerwca 2012 r. i 26 czerwca 2012 r. pozwany dokonał jednak częściowych spłat zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki na konto powoda, co stanowiło uznanie niewłaściwe roszczenia. Zgodnie zaś z treścią art. 123 § 1 pkt 2 bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Jak stwierdził, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 r. sygn. akt. I CK 133/04 uznanie niewłaściwe nie jest ani przyznaniem faktu, ani oświadczeniem woli dłużnika, lecz rejestracją aktualnego stanu jego świadomości, natomiast uzewnętrznienie jej przez zapłatę części długu, z mocy prawa spowodowało przerwanie biegu przedawnienia w momencie dotarcia do wierzyciela. Należy zatem uznać w okolicznościach niniejszej sprawy, że bieg terminu przedawnienia został przerwany z chwilą częściowego wykonania zobowiązania przez pozwanego, a zatem w dniu wniesienia pozwu tj. 12 czerwca 2013 r. przedawnienie jeszcze nie nastąpiło.

Na marginesie należy wskazać, że nie miał w okolicznościach niniejszej sprawy znaczenia dla rozstrzygnięcia fakt niezłączenia dowodu doręczenia pozwanemu zawiadomienia o dokonanym przelewie wierzytelności. Ustawa nie uzależnia skuteczności umowy cesji wierzytelności od powiadomienia dłużnika o jej dokonaniu. W świetle art. 512 k.c. okoliczność ta ma jedynie znaczenie dla ochrony dłużnika, który nie będąc poinformowanym o przelewie spełnia świadczenie do rąk poprzedniego wierzyciela. W takiej sytuacji owo spełnienie świadczenia odniesie skutek także względem nabywcy wierzytelności. W niniejszej sprawie, zgromadzone w toku postępowania dowody wskazują natomiast, że pozwany został jednak poinformowany o cesji, gdyż w okresie od maja do lipca 2012 r. trzykrotnie dokonywał on częściowych spłat swego zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki już na rachunek strony powodowej.

Z uwagi na to, że zadłużenie pozwanego z tytułu w/w umowy pożyczki w dniu wniesienia pozwu wynosiło łącznie (...)zł., roszczenie powoda okazało się zasadne. Na kwotę tę składają się kwota (...)zł tytułem niespłaconego kapitału głównego oraz kwota (...)zł tytułem odsetek karnych naliczonych od dnia 27 lipca 2012 r. (dzień następny po dniu ostatniej wpłaty pozwanego). Żądanie zasądzenia odsetek od kwoty (...)zł liczonych od dnia wniesienia pozwu tj. 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz umownych od kwoty (...)zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty znajduje zaś swoje uzasadnienie w treści art. 482 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c.

Wobec powyższego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jak w pkt I sentencji. O kosztach postępowania przed Sądem I Instancji orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 30 zł ustalona na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 28 pkt 1 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej w wysokości 600 zł ustalone na podstawie

§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. Na zasądzoną w punkcie II sentencji kwotę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej, którego wysokość Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 3 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego wyżej Rozporządzenia oraz opłata od apelacji w wysokości 30 zł ustalona na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 28 pkt 1 w zw. z art. 20 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.